

LIBRIS

We know
books

COLECȚIA CENTENARUL MARI UNIRI

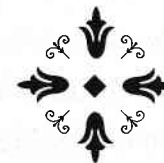
Cristian Moșneanu

Ferdinand I Regele României

 LIBREX
București, 2020

Cuprins

Cuvânt înainte	13
Prefață.....	21
Introducere	33
I. De la Sigmaringen la depunerea jurământului de încoronare.....	45
1. Copilăria și perioada de dinaintea domniei	45
2. Familia	59
3. Ferdinand I, primul rege intelectual al României....	62
II. Orice ecou în eternitate are la bază un sacrificiu	79
4. Regele Ferdinand și Primul Război Mondial.....	79
5. Marea Unire sub oblăduirea regelui Ferdinand ..	109
III. Ferdinand, nemuritorul rege al României Mari....	149
6. Încoronarea de la Alba-Iulia	149
7. Reformele	165
8. Ultimile zile ale regelui	172
9. Regele Ferdinand în viziunea contemporanilor	194
10. Personalitatea regelui Ferdinand.....	205
Anexă Imagini	221
Bibliografie.....	223

Cuvânt înainte

Într-o lume globalizată în care subiectele principale sunt dominate de migrație, terorism și mai nou, de pandemia cu virusul SAR-COV2, istoricul Cristian Moșneanu, continuând seria scrierilor începute cu Mircea cel Bătrân, Mihai Viteazul, Petru Cercel și Regina Maria, ne oferă o lucrare istorică captivantă despre Regele Ferdinand.

În condițiile în care există o presiune asupra moralității și comportamentului nostru uman, lucrarea lui Cristian Moșneanu vine ca un balsam pentru oameni, care au nevoie de propriile povești și mituri, evocând o personalitate istorică excepțională de la sfârșitul secolului al XIX-lea și prima parte a secolului XX și anume pe Regele Ferdinand.

Lucrarea tratează trei perioade ale vieții Regelui Ferdinand, astfel că în prima perioadă, „*De la Sigmaringen*

la depunea jurământului de încoronare” sunt prezentate copilăria și perioada de dinaintea încoronării, familia și Regele Ferdinand I, primul rege intelectual al României. Astfel, în noiembrie 1888, Ferdinand va accepta să devină moștenitor al Coroanei României, mutându-se definitiv în România, fiind considerat de contemporani ca având o judecată clară, fiind cumpătat și blajin cu toată lumea, dar cu o disciplină strictă care era principala linie a educației sale și un simț al datoriei care i-a călăuzit toată viața, ajutându-l să biruie sentimentele sale personale.

Viitorul rege, Ferdinand, a făcut parte din marea familie de Hohenzoller -- Sigmaringen al Imperiului German, și începând cu sfârșitul secolului XIX a participat la manifestări ce au avut ca scop expunerea lui față de popor și crearea unei legături cu acesta, așa cum menționează autorul, astfel că după moartea Regelui Carol I, la 28 septembrie 1914, acesta va depune jurământul în calitate de rege. În declarația sa din Parlament, el a menționat următoarele: „În rodnică domnie care face mândria istoriei țării noastre, primul rege al României a găsit cel mai puternic sprijin în unirea tuturor românilor în jurul Tronului ori de câte ori împrejurări mari impuneau această datorie. Sunt sigur că, însuflețiți de același înalt patriotism, românii vor ști și în viitor să dea Tronului și țării unirea în cugetare și

în acțiune, care este singura cheazășie a unei sănătoase propășiri naționale. Dumnezeu, care după atâtea grele încercări, a binecuvântat munca aceluia care s-au devotat binelui acestui neam, nu va lăsa să cadă ceea ce cu atâta truda s-a clădit și va ocroti, cu dragoste pentru acest popor, munca fără preget ce sunt hotărât ca bun român și rege să închin iubitei mele țări.”

Este unul din personajele istorice care a condus România având o cultură deosebită, cunoscând limba latină și limba greacă la perfecție și vorbind cu ușurință limba nativă - germană, română, limba engleză, franceză și uneori, chiar rusă. El era singurul care își scria discursurile, având un scris caligrafic, fiind și un erudit desăvârșit.

În partea a doua a lucrării, „Orice ecou în eternitate are la bază un sacrificiu”, care reprezintă coloana vertebrală a lucrării, este relevată perioada de neutralitate a României, participarea la război a României alături de țările Antantei, precum și momentele importante de înfăptuire a României Mari prin unirea Basarabiei, Bucovinei, Banatului și a Transilvaniei cu România. Important ar fi aici de amintit faptul că în proclamația către țară, Regele Ferdinand pune accent pe afirmarea idealului de unire cu România-mamă a tuturor provinciilor românești, intrând în război chiar împotriva

țării sale natale, recunoscând că: „*mi-am impus această regulă de conștiință: să fac abstracție de mine însumi, să nu țin socoteală nici de originile mele, nici de familia mea. Să nu văd decât România, să nu cuget decât la ea, să nu exist decât pentru ea. Nu se domnește asupra unui popor pentru sine, ci pentru acel popor. În aceasta constă onestitatea unui rege.*” De asemenea, el va da către armată următorul ordin: „*Ostași, V-am chemat ca să purtați steagurile voastre peste hotarele unde frații voștri vă așteaptă cu nerăbdare și cu inima plină de nădejde. Umbrele marilor Voevozi Mihai Viteazul și Ștefan cel Mare, a căror rămășițe zac în pământurile ce veți desrobi, vă îndeamnă la biruință ca vrednici urmași ai ostașilor cari au învins la Răsboieni, la Călugăreni și la Plevna. Veți lupta alături de marile națiuni cu cari ne-am unit. O luptă aprigă vă așteaptă. Cu bărbăție să-i îndurăm însă greutățile și cu ajutorul lui Dumnezeu izbânda va fi a noastră. Arătați-vă deci demni de gloria străbună. De-a lungul veacurilor un neam întreg vă va binecuvânta și vă va slăvi*”, arătând dragostea și bărbăția regelui față de istoria țării.

Tot în această parte a lucrării, pe lângă aspectele istorice cu privire la războiul ce a avut loc pe teritoriul României, sunt prezentate într-un mod judicios aspectele privind unirea provinciilor românești cu țara-mamă,

menționând în acest sens Decretul regal nr. 842 din 22 aprilie 1918 prin care Regele Ferdinand ratifică unirea Basarabiei cu România, unirea Bucovinei fiind ratificată prin Decretul regal 3744 din 31 decembrie 1918. Unirea Transilvaniei cu România are loc prin ratificarea Decretului-lege nr. 3631 din 11 decembrie 1918 de Unire a Transilvaniei, Banatului, Crișanei, Satmarului și Maramureșului cu Vechiul Regat al României, acesta fiind adoptat prin Lege de către Regele Ferdinand. În acest sens, în data de 14 mai 1919 cu prilejul împlinirii a 50 de ani de la înființarea Academiei Române, referindu-se și la semnificația Marii Uniri, în timpul discursului ținut, regele avea să afirme că „*au căzut lanțuri care ne împiedicau mersul liber, s-au prăbușit hotarele care ne înăbușeau. Respira-vom în voie și mai larg, după măsura întregului nostru neam.*”

În partea a treia a lucrării „*Ferdinand, nemuritorul rege al României Mari*”, autorul prezintă încoronarea Regelui Ferdinand de la Alba Iulia, reformele acestuia, perioada sfârșitului vieții, Regele Ferdinand în viziunea contemporanilor și personalitatea regelui.

După încheierea Primului Război Mondial și alipirea unor teritorii românești la țara-mamă, acestea sunt oficializate prin Tratatul de pace de la Trianon din 4 iunie 1920. Deși alții se plâng de „injustiția” de la Trianon,

considerăm că România a avut ea însăși parte de această injustiție, întrucât i-a fost recunoscut un teritoriu mai mic decât cel la care avea dreptul conform principiului etnicității.¹

În dimineața zilei de 15 octombrie 1922, Regele Ferdinand este încoronat la Alba Iulia, primind coroana deținută anterior de Regele Carol I la 10 mai 1881, confecționată dintr-o bucată de oțel de către Arsenalul armatei, aparținând unui tun capturat de la turci în timpul războiului de independență de la 1877. Pe coroană s-a mai adăugat și însemnele provinciilor nou alipite: Basarabia, Banat și Transilvania.

În timpul domniei Regelui Ferdinand au fost înfăptuite o serie de reforme, cum ar fi cea agrară, se adoptă o nouă Constituție, o lege electorală, precum și uniformizarea instituțională și administrativă.

Pe 20 iulie 1927, Regele Ferdinand I a decedat, fiind înmormântat la Mănăstirea Curtea de Argeș.

Regele Ferdinand s-a căsătorit cu viitoarea Regină

¹ Milton G. Lehrer, *Ardealul pământ românesc*, Ed. Vatra Românească, Cluj Napoca, 1991, p. 335 – în „Compendiul geografic al Ungariei”, publicat în 1779 de Matyas Bel, autorul, înfățișând repartitia naționalităților la granița de vest a Transilvaniei, scrie că românii se întind până în departamentele: Bereg, Ugocea, Bekes și Bihor, dintre care primele trei au rămas după Tratatul de la Trianon cu totul în afara granițelor României, iar cel din urmă a fost împărțit între România și Ungaria. Lucrările apărute ulterior după acest compendiu întăresc cele menționate.

Maria la 10 ianuarie 1893 la Sigmaringen Germania, din căsătorie rezultând 5 copii, primul fiind Carol, cel care va deveni Regele Carol al II-lea al României. Regele Ferdinand I a reprezentat o pagină pozitivă în istoria României, el fiind prezentat de Gerhard Grimm astfel: *„a condus țara cu respectarea strictă a Constituției și a pus datoria sa ca rege al României, înaintea simțămintele sale personale (cum a fost în cazul intrării în război împotriva țării sale natale sau excluderii propriului fiu din rândul Casei Regale a României). A fost dăruit cu un devotament neobosit față de datorie, o gândire socială profundă și capacitatea de a găsi echilibrul între adversități. Cu sprijinul puternicei, energice și voluntarei sale soții, a reușit să-și conducă țara cu bine prin Primul Război Mondial, să promoveze reforma agrară, să adopte o politică moderată față de minorități, cerută prin Tratatul de Pace de la Paris și să asigure astfel stabilitatea internă a României Mari. Viziunea politică a lui Ferdinand nu a putut fi transpusă integral în practică, din cauza limitărilor puterilor sale prin regimul constituțional existent. Sub aparența sa modestă, retrasă și lipsită de hotărâre se ascundea o conștiință superioară și o bogată viață interioară.”*

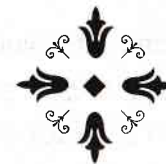
Personalitatea marcantă a regelui Ferdinand I este prezentată și de autor ca aceea a unui om care nu a

abuzat niciodată de rangul său, aceasta fiind influențată în covârșitor de o educație desăvârșită și un intelect superior, regele dând la o parte toate sentimentele personale, neținând cont de propria origine, înțelegând foarte bine că datoria de conducător trebuie pusă mai presus de orice sentiment. Personalitatea acestuia a arătat că apanajele caracterului său sunt corectitudinea și respectarea cuvântului dat. Cu toate că regele nu s-a născut în România, acesta s-a simțit legat de pământul românesc și nu greșim dacă considerăm că patria i-a fost scumpă și sfântă ca o mamă. El a dat un exemplu pozitiv, îmbinând iubirea cu autoritatea, pentru binele și destinul României.

Mulțumim autorului Cristian Moșneanu pentru un crâmpei de istorie adevărată din Istoria României.

Prof. Univ. Dr. Petre Buneci

Prefață

Un destin regal: Ferdinand Întregitorul

Fascinația pentru marile figuri ale trecutului precum capetele încoronate, bărbații de stat și toți cei care, într-un fel sau altul, au marcat destinul umanității sau al unei națiuni a rămas neștirbită. Explicația acestei stări de lucruri este simplă la prima vedere și constă în dorința fiecăruia dintre noi de a găsi fie un model comportamental, o sursă de inspirație și acțiune într-un moment al vieții, o dimensiune morală dezirabilă, un set de valori și principii care ne pot plasa în siajul unei asemenea personalități ori, mai simplu și direct, o modalitate de a încheia propriul "pariu cu eternitatea". Participăm astfel, cu toții, în manieră proprie la tensiunea inevitabilă dintre Istorie și Eschaton.

În galeria celor pe care națiunea noastră îi omagiază în calitate de "părinți ai patriei" și "mari binefăcători ai nației" Regele Ferdinand I ocupă o poziție relevantă